

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

MEZINÁRODNÍ DEN DIVADLA slaví od 27. března 1961 celá mezinárodní divadelní obec. Při této příležitosti jsou organizovány různé národní i mezinárodní divadelní akce a k nejvýznamnějším z nich patří Mezinárodní poselství, jejímž autorem se z podnětu Mezinárodního divadelního institutu stane každoročně jedna z celosvětově významných divadelních osobností. První provolání napsal začátkem 60. let Jean Cocteau. V roce 1994 byl jeho autorem dramatik Václav Havel, do té doby se vystřídal například Arthur Miller, Peter Brook, Pablo Neruda, Luchino Visconti, Eugene Ionesco, Kirill Lavrov, Edward Albee a Judi Dench.

Autorem letošního prohlášení je Anatolij Vasiljev, jeden z nejvýznamnějších evropských režisérů a pedagogů své generace, který se narodil 4. května 1942 v Rusku. Uznání si vysloužil jako absolvent režie na GITISu již svou prací pro divadlo MCHAT, v moskevském Činoherním divadle K. S. Stanislavského a v Divadle Na Tagance. Mezinárodní věhlas pak získal díky inscenacím uvedeným v Comédie-Française, v Římě, v Avignonu, v Budapešti a ve Výmaru.

V Moskvě založil svou divadelní školu (Vasiljevovo Studio), která se v květnu 2001 v Moskvě stěhuje na třídu Sretenka do nové budovy, postavené dle plánů Vasiljeva a jeho kolegů: sestává ze dvou scén (Manege a Globe). Její velká skleněná okna měla evokovat atmosféru umělecké laboratoře, o níž Vasiljev usiloval. V r. 2006 po konfliktu s moskevskými správními orgány Vasiljev svou školu opustil a přesunul se do Evropy: pracoval mj. v Paříži, Lyonu a Londýně. O tři roky později byl přizván ředitelem moskevského Velkého divadla/Bolšoj téatru k nastudování adaptace „Dona Giovanniho“. Další svou práci realizuje v Benátkách a ve Wroclawi. Patří k neoriginálnější osobnostem současného, nejen ruského divadla.

Ve svém poselství píše:

Potřebujeme divadlo? Táží se tisíce zhrzených divadelníků a milióny znučených diváků.

K čemu nám je? V této době, kdy jeviště je tak nicotné v porovnání s prostranstvími měst a územími států, na nichž se odehrávají skutečné tragédie v reálném životě.

Co pro nás znamená? Pozlacené portály, sametová křesla, omšelé kulisy, patetické hlasy - anebo naopak: černé boxy zbrocené blátem a krví s klubkem zmítajících se nahých těl.

Co nám může říci? Všecko!

Divadlo může říci všecko. Jak žijí bohové na nebesích a jak živoří trestanci v podzemních kobkách. Jak vášeň povznáší a láska ničí. Jak je dobrý člověk k nepotřebě a vládne švindl, jak žijí lidé ve svých přibytých a děti v uprchlických táborech a jak se navrací do pouště, připraveni o své nejbližší. Divadlo může mluvit o všem.

Divadlo bylo a vždycky bude. A teď, v rozmezí posledních padesáti, sedmdesáti let je ho třeba obzvlášť.

Ze všech živých umění totiž jedině na divadle platí: od úst k ústům, z očí do očí, od gesta ke gestu, od doteku k doteku, od těla k tělu. Nepotřebuje prostředníka, člověka od člověka dělí jen průzračná vrstva světla – nezná jih ani sever, východ ani západ – nic než světlo proudící ze všech světových stran, volně dostupné každému – nepříteli i příteli.

Potřebujeme mnohotvárné divadlo. A ze všech jeho četných a rozmanitých forem nejvíce ty archaické. Divadlo rituálních forem není protipólem divadla civilizovaných národů. Světská kultura se vyčerpává, tzv. kulturní informace nahrazuje prostou autentickou podstatu jevů a kontakt s ní.

Ale divadlo je otevřené. A vstup je volný. K čertu s chytrou elektronikou, mobily a komputery! – Jděte do divadla, obsaďte přízemí i balkony, zaposlouchejte se do slov a zahleďte se do živých obrazů – před vámi je divadlo! Nepohrdejte jím a neignorujte ho ve svém uspěchaném životě.

Potřebujeme každé divadlo. Jediné divadlo nepotřebujeme: divadlo politických her, divadlo politických intrik, divadlo politiků, divadlo politiky. Divadlo každodenního teroru – individuálního i masového, divadlo s mrtvolami a krví na náměstích a v ulicích metropolí i vzdálených provincií, divadlo rozehrávané mezi náboženstvími a národnostmi.

Anatolij VASILJEV (Přeložila Vlasta Smoláková.)

...Mezinárodní den divadla je jednou v roce, ale v divadlech se odehrávají svátky zářků mezilidské komunikace každodenně...! Na shledanou tedy při svátcích dobrého divadla se s vámi u nás za všechny své kolegy těší

Stanislav Moša, ředitel MdB

DOKOŘAN

DUBEN
2016
CENA 25,- Kč

Alan Ayckbourn
MALÝ RODINNÝ PODNIK

režie Petr Gazdík

PREMIÉRY NA ČÍNOHERNÍ SCÉNĚ

19. a 20. BŘEZNA 2016

Algernon Charles Swinburne (1837 – 1909)

byl anglický básník ze staré aristokratické rodiny.

Studia nedokončil a vedl bouřlivý život končící v 70. letech zhroutením.

Posledních třicet let života prožil v péči přítele W. T. Wattse-Duntona.

Živelná vášnivost jeho básní a smysl pro hudební stránku anglického jazyka působily v jeho době jako zjevení, což dokazuje i báseň *Love and Sleep*, kterou jsem si pro vás dovolil přeložit.

Miroslav Macek

Láska a spánek

Spánkem když za noci trávil jsem čas,
láska má na lože ke mně si sedla,
bledá jak lilie, pohled můj svedla
na hebkou šjíjí a na tmavý vlas.
Žádná růž ve tváři, jen matný jas,
každá však barva by vedle ní zbledla,
svými rty vášnivé vyznání spředla,
přešťasten vnímal jsem tichounký hlas.

Moje rty chutnaly med její krásy,
oči se kochaly křivkami těla,
dlaněmi v ohni a šjíjí tak dlouhou,
vzepětím boků i dlouhými vlasy,
stehny tak úslužně pružnými zcela,
víčky, jež chvěla se před mojí touhou.

„Některé sny se jen zdají, jiné jdou hlouběji.“

Josef František Kainar

(29. června 1917, Přerov
– 16. listopadu 1971, Dobříš),
český básník, dramatik a překladatel.

ORNO
STUDIUM MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

AUTOCONT

László Tolcsvay Péter Müller Péter Müller Sziámi
EVANGELIUM O MARIÍ
Režie Stanislav Slovák

12. BŘEZNA 2016

PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

foto a grafická úprava: JF Kratochvíl, foto: Tino Kratochvíl

ČERT TĚ VEM

Jan BROŽEK

Myšlenkami je v oblacích, ale nohama stojí pevně na zemi. Plánuje si totiž našetřit na parašutistický kurs, ale aby potřebnou sumu dal dohromady, připravuje se současně získat i taktická licenci. Středobodem všeho jeho dění však zůstává jednoznačně divadlo. Seznamte se: Jan Brožek.

V angažmá Městského divadla Brno jste druhým rokem. Jste spokojený?

Jsem ve výborném divadle se skvělým kolektivem, takže nemám proč být nespokojený. V divadle účinkuji vlastně ještě déle. Už na JAMU jsem absolvoval pár konkurzů, přes ty jsem tady začal hrát v několika inscenacích, a když se mi podařilo nedostudovat, poprosil jsem pana ředitele, že bych tu chtěl hrát. A on mi pak udělil angažmá.

Na JAMU jste studoval muzikál, proč jste školu nedodělal?

Protože jsem hlupák. Neodevzdal jsem některé práce a později se mi to nakupilo tak, že jsem to prostě už nestihl dohnat. A jakmile se uzavře systém a chybí vám zápočty, automaticky vás to vyhodí. Chybí mi půl roku, což znamená titul, a ten zatím tolik nepotřebuji (*smích*). Ale samozřejmě pořád zvažuji, že bych školu dokončil – ještě mám asi rok, kdy bych mohl víceméně navázat. Ale momentálně na to ani nemám čas a navíc jsem začal trochu uvažovat o tom, že bych se raději pokusil v budoucnu studovat režii. Tak uvidíme.

Jako správný kandrás jste dostával nejprve opravdu malé role (byť na divadle nejsou), v poslední době se zdá, že se karta začíná obracet...

Nedávno jsem dostal krásnou příležitost v *TITANICu*, postavu Jima Farrela. Hromadu jsem se toho při tom naučil, především věci, které se týkají velkých muzikálových produkcí. A vzápětí přišla činohra *Malý rodinný podnik*, kde mám taky pěknou roličku. Super zážitek. Stejně jako na *TITANICu* je i v tomto případě skvělé sledovat všechny ostatní herce, kteří jsou mnohem zkušenější než já.

Jaký je váš Roy Rusten v Malém rodinném podniku?

Trošku hlupák, který si sám uvědomuje, že je jednoduchý. Ale nevádí mu to, proplová spokojeně životem, přestože ostatní včetně manželky ho moc neberou. I když ve finále se pak zjistí, že zas takový hlupák není. Roy pro mě nebyl jed-

noduchý, nemám mnoho textu, slovo či repliku jednou za tři stránky, takže je obtížné udržet koncentraci, být při věci a trefit vše ve správnou chvíli... Přiznávám, že jsem v tom ze začátku trochu plaval (*smích*).

Tradiční dotaz: činohra, nebo muzikál?

Obojí má něco do sebe, nerad bych se zaměřoval jen na jedno. Baví mě tančit, zpívat, stejně jako hrát. Takže co přijde, to přijmu.

Dobry herec je sice dobry herec, ale býva obvyklejší, že někdo září v muzikálu, jiný zase vytváří propracované charaktery v činohře. V MdB je spousta tak všestranných talentů, že zvládají bez potíží obojí. Nebyla by ale specializace lepší?

Já bych to nevyhraňoval. Podle mě má právě tato univerzálnost obrovský přínos jak pro herce samotné, tak pro divadlo. Ve většině divadel někdo patří do muzikálu a někdo do činohry. Ale u nás je skvělé, že se herci dostanou jednou do malého prostoru na Činoherní scéně a pracují tam víc herecky, pak přeběhnou na Hudební scénou, kde se zase člověk musí orientovat jinak – tančit, zpívat

S Ondřejem Studénkou a Jiřím Machem
v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

a hrát dohromady taky není jednoduché... Herci jsou takto určitě víc vzdělaní, všestranní. **Vášim koníčkem byl sport, dokonce jste studoval gymnázium se sportovním zaměřením. Kde se tam vzalo divadlo?**

Na sportovní gymnázium jsem se dostal přes bojové sporty, ale už v posledních ročnících jsem se víc věnoval tanci, začal jsem dělat hip

nemohl. Co jsem dostal od přítelkyně (*herečka MdB Viktória Matušová, pozn. red.*) tandemový seskok, uchvátilo mě to a chtěl bych se věnovat skákání z letadla. Kromě toho příležitostně zajdu na bowling a hraju fotbal za Menšíkovu jedenáctku, kdy prostřednictvím přátelských zápasů vybíráme peníze pro onkologicky nemocné děti.

Divadlo je pro mě vším.

hop. A do toho se mi podařilo přes kamarádku z turistického oddílu hrát v amatérském divadle. Herectví mě tak uchvátilo, že jsem se rozhodl přihlásit se na muzikál, což k mému překvapení vyšlo. Začal jsem pronikat do tajů divadla, které jsem do té doby vůbec neznal. A najednou jsem tady. Sport mi však pořád zůstává jako koníček, i když zrovna ty bojové sporty nemohu dělat naplno. Se zlomeným nosem a modráky na obličejích bych na jevišti

Nejste zrovna rampa, proč právě bojové sporty? Na základní škole jsem byl mírně šikanovaný a v potřebě se nějak bránit jsem začal dělat karate. Asi po devíti letech, kdy jsem začal mít pocit stereotypu, jsem přešel na kickbox, který potom vystřídal zmíněný tanec. **Často se na tomto místě novináři ptají herců, zda by vzali roli v seriálu. Vás se ptát nemusím, váš Buddy ve Vinařích byl poměrně populární. Jak jste se k tomu dostal?**

Produkce *Vinařů* poprosila divadlo, aby poslali fotky herců určitého typu. První kolo castingu proběhlo v Brně, dalších několik v Praze a v tom posledním jsem zůstal jen já a Tomáš Materna. To už jsme věděli, že to dobře dopadlo, protože hledali kluky dva.

Co vám natáčení dalo a vzalo?

Dalo mi to strašně moc hezkých zážitků a zkušeností v nádherném prostředí jižní Moravy. A vzalo mi to prázdniny, které bych si užíval asi jinak. Nejvíc na tom trafil Viki, ale je zlatá, vydržela to se mnou celých těch pět měsíců.

Nezačali pak diváci chodit do divadla na toho, co dělal striptýz ve Vinařích? A nesetkal jste se s nepřejcností kolegů?

Možná si někdo v publiku řekl: Aha, to je ten z těch *Vinařů*. Ale myslím, že u diváků stále rozhoduje, zda je člověk šikovný na jevišti, nebo ne.

A kolegové si spíš dělali srandu. Že by mi někdo předhazoval, no jo, hrál jsi v seriálu, a proto jsi teď dostal tady tu malou roli, to fakt ne (*smích*).

Mimochodem, jaké bylo natáčení té striptýzové scény? Měl jste tam i několik vášnivých milostných filmových scén...

Striptýz byl nejhorší, milostné scény už probíhaly bez stresu, protože přišly až potom. Ale měl jsem velké štěstí, že režisér byl kolegiální a ve chvíli, kdy jsem opravdu musel být nahý, tam zůstalo jen pár lidí a skoro samí chlapi. Jinak celá scéna se točila tři hodiny, a tak asi po hodině už se přestanete stresovat.

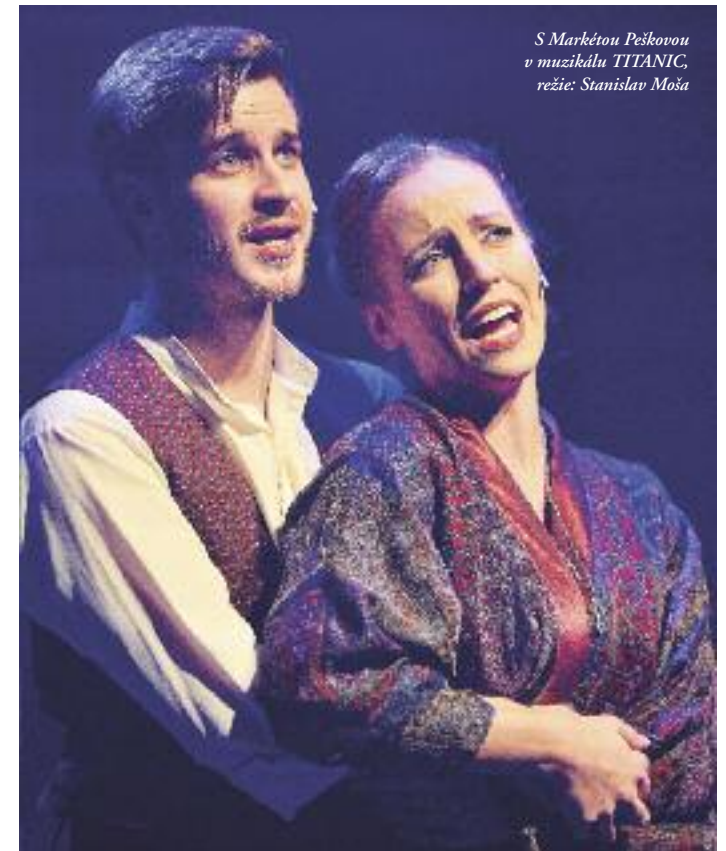
Dovedete si něco takového představit na divadle?

Dovedu, ale nevím, jestli se mi ta před-

stava líbí. U natáčení bylo pár lidí, na Hudební scéně by jich bylo na sedm stovek, na Činoherní přes tři sta, a celé by to probíhalo dlouhodobě. Asi bych si zvykl, ale bylo by to složitější.

Jak se obecně daří mladým hercům?

To se špatně hodnotí, protože jsem nikdy předtím mladý herec nebyl a nikdy potom nebudu. Ale myslím, že to mají pořád stejné: buď má člověk štěstí a začne hned hrát hlavní role, nebo postupuje pomalu. Ten můj postup mi vyhovuje. Nikam nespěchám a třeba pak budu i lépe předpřipraven k dalším větším rolím. Ale je jasné, že vždycky to bude o práci. Musíte na sobě pořád pracovat. Když si řeknete, že už to umíte, je to to nejhorší, co se vám může stát. Protože dokud je člověk nespokojený, je co zlepšovat.

S Markétou Peškovou
v muzikálu TITANIC,
režie: Stanislav Moša

Berete rady od starších? Jste pokorný?

Je fajn, že v tomto divadle je přátelská atmosféra a starší, zkušenější pomáhají. Jako herec zelenáč nemůžu vědět vše. Ale jsou věci, na které si musíte dojít sám, jinak to nejde. Výbornou věc mi řekl Michal Wondreys, když jsme točili *Vinaře*. On se řídí podle tří pravidel – respekt, úcta, pokora, tzv. RUP. A to vůči sobě i vůči ostatním. K tomu nelze nic dodávat a snažím se tím řídit taky.

To zní skoro jako krédo?

Nedá se asi říct, že by to bylo moje krédo, něco takového nemám, ale pěkná myšlenka to určitě je. Taky jsem si dřív psával do diáře výrok Charlie Chaplina: Myslím na svoji budoucnost, protože v ní hodlám strávit zbytek svého života. Což zní taky dobře.

Dodržujete nějaké divadelní rituály?

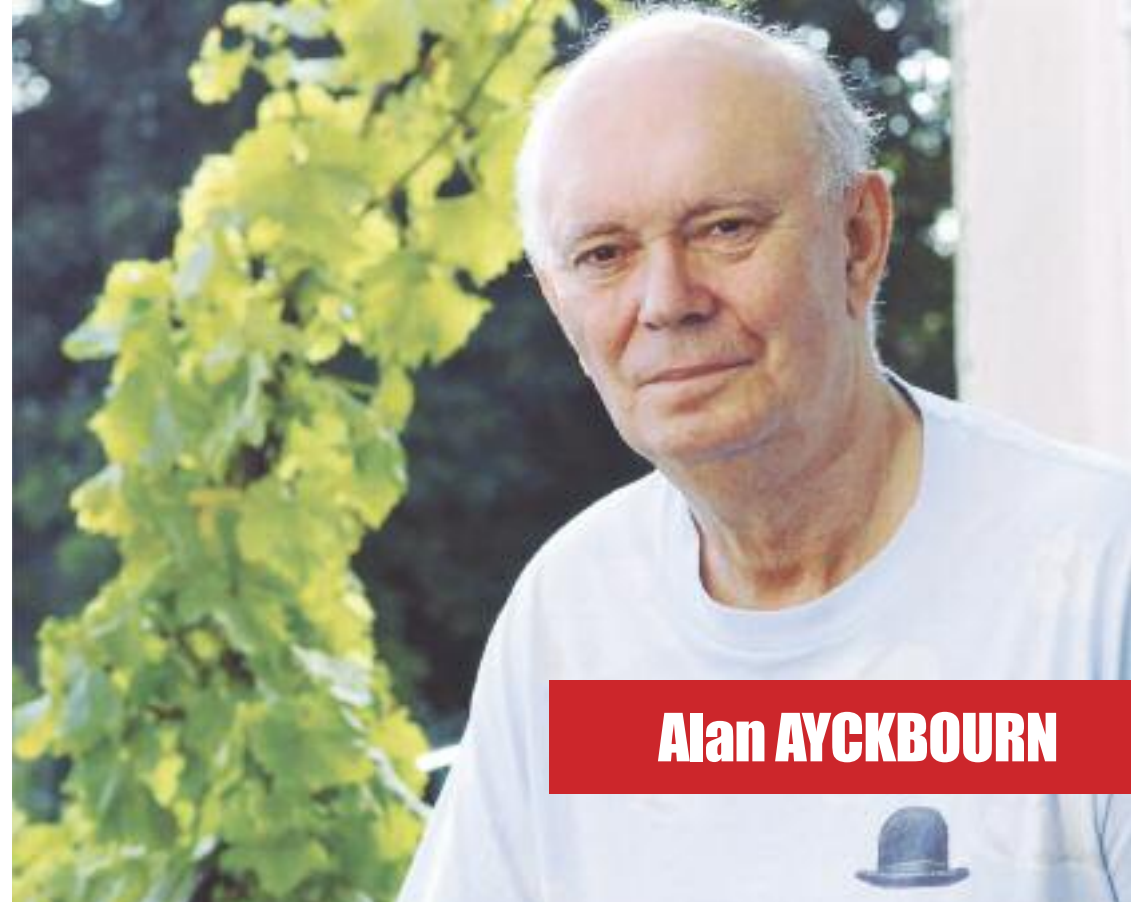
Mám vlastní a jsem na ně dost vázaný. Vždycky musím být hodinu a půl před představením v divadle. Nalíčený, oblečený, oportovaný jsem sice

během půl hodiny, pak si čtu knížku, ale být tam musím, jinak mě pronásledují obavy, co by se dělo, kdybych to nestihl. A vždycky před premiérou se podívám do hlediště a skrz ruku políbím jeviště, ať mě podrží. Na určité místo si odkládám mobil, jinam skládám věci – někdy si připadám jako autista, ale jsem pak víc v klidu (*smích*).

Zvažujete licenci na taxi, prý máte nápad na nějaké podnikání. Znamená to, že divadlo neberete jako konečnou?

Vždycky budu dělat divadlo. Bez toho bych se zbláznil. Divadlo je pro mě vším, zdrojem uvolnění, emocí a situací, které normálně nezažijete. A už vůbec ne za volantem taxíku.

Text: (jih),
foto: jef Kratochvil

Alan AYCKBOURN

Se Sárou Milfajtovou
v historické *červí Mendel aneb Vzpouza hrášek*,
režie: Stanislav Slovák

Malý rodinný podnik měl světovou premiéru v londýnském Národním divadle roku 1987. Co si o hře myslíte dnes?

Malý rodinný podnik je mnohdy považován za dost velkou hru. A z hlediska obsazení a především nutné scénické výpravy velkou hrou, alespoň v kontextu mých prací, také je. Avšak hra samotná ve skutečnosti velká není. Je to malý mravoličný příběh, taková moralita, jak řekl umělecký ředitel Národního divadla Peter Hall, poté, co si její text v roce 1986 poprvé přečetl. Když jsem ji na jaře příštího roku zrežiroval, proběhla po jedné z repríz přímo v dekoraci *Malého rodinného podniku* na jevišti Olivierova sálu debata. Jeden velmi učený akademik rozebíraje hru a její témata tvrdil, že se dotýká jednoho každého ze sedmi smrtelných hříchů – smilstva, lakomství, hněvu, nestřídmosti atd. A ty, jak

známo, jsou zdrojem všech ostatních hříchů a zločinů. Tehdy jsem si pomyslel: „Inu, sice jsem si nic takového nepředsevzal, ale je to zajímavý – a platný – postřeh.“

Co vás inspirovalo k napsání hry?

Po londýnském uvedení se hodně lidí domnívalo, že útočím na thatcherismus, ale po pravdě řečeno, mířil jsem na společnost jako takovou. Podnětem k napsání *Malého rodinného podniku* byla roztrpčenost, kterou jsem v té době prožíval – a myslím, že nejenom já – roztrpčenost nad tím, že s postupující erozí náboženství či jakýchkoliv dohodnutých pravidel morálky tendují mnozí z nás k vytváření vlastního morálního kodexu, třeba tím, že začnou vymýšlet výjimky: nepokradeš (kromě...), nezabiješ (leda...). To je hodně nebezpečné.

*Evelína Studénková, Jan Brožek, Johana Gazdíkova,
Igor Ondříček, Viktor Skála, Alan Novotný,
Ivana Vaňková, Ladislav Kolář, Sára Venclovská, Jakub Uličník*

Jednalo se tedy o vaši osobní zkušenost z té doby?

Pamatuji, jak jsem tehdy zažil v kuřárně divadla takovou polemiku, v níž jeden herec prohlašoval, že je naprosto v pořádku krást jídlo, máte-li hlad. Někdo jiný odvětil: „Co to ale udělá s cenou fazolí? Protože když jich ukradneš spousty, budou pak dražší.“ A kdosi další se přidal s tím, že je v pořádku krást knihy v knihkupectví, neboť knihy obsahují vědomosti a je povinností každého člověka vědomosti mít – a podle všeho také slušnou sbírku nezákonně získaných románů! To přece není normální, říkal jsem si. Jak někdo může takhle uvažovat? A pak jsem si vzpomněl na vlastní matku, která s radostí kradla, kam přišla. V redakcích, v kancelářích, v hotelech. Různé věci. Vždycky, když jsme byli na dovolené, s velkým potěšením sbalila při odjezdu všechny ručníky z hotelového pokoje a taky mýdla, popelníky, prostě cokoli, na co natrefila. Byl jsem jen malý kluk, který říkal: „Mami, to nesmíš dělat, to nám nepatří.“ A ona na to:

„Houby, toho si nikdo ani nevšimne.“ Když jsme opouštěli hotel, naše kufry sténaly pod tíhou kontrabandu. Z kanceláře domů si nosila štosy papíru, kancelářské svorky a psací potřeby – tužky, pera, všecko, na co kápala! Ovšem logika říká: pokud to půjde takhle dál, začnete demontovat stoly a odnášet je s sebou, až nakonec vybilíte celou kancelář nebo dokonce celou firmu.

Přitom se jedná také o hodně podvratnou hru, není-liž pravda? Teoreticky vzato, jako publikum sympatizujeme s protagonistou – Jackem – navzdory tomu, k čemu jeho činy vedou.

Ta hra se v jistém smyslu řídí pravidly frašky a doufám, že publikum si stejně jako u frašky ve finále řekne: „Proboha, jak jsme se dostali až sem?“ Mým autorským záměrem bylo povzbuzovat diváky, aby souhlasili s každým krokem Jackova morálního úpadku, až sami také mají na ruku krev; chtěl jsem je uvést do stavu, kdy se málem stávají konspirátoři zločinů.

Dramatik Mark Ravenhill nebo kritik Michael Billington označili Malý rodinný podnik za jednu z nejpříznačnějších her osmdesátých let. Myslíte si, že to stále platí?

Určitě. Jenom si vezměte, kolik z nás dnes bez váhání krade filmy a hudbu. Všechny ty filmy, do jejichž tvorby lidé vložili tak moc úsilí – a peněz! A teď se domníváme, že je naprosto v pořádku, když si je jednoduše stáhneme. Stačí se ospravedlnovat mytickým slůvkem „oni“ – „oni“ si toho nevšimnou, „oni“ to ani nepoznají. V *Malém rodinném podniku* jsem začal krádeží lahvičky laciného šampónu a obyčejné tužky na oči, abych hru dovedl až k nejhorším myslitelným zločinům – k vraždě a obchodování s drogami. Jack si přitom ospravedlňuje své jednání tak, že jde jen o další logické opatření ve jménu dobra, a od začátku do konce vášnivě setrvává na svých morálních zásadách.

Existují nějaké specifické problémy při inscenování Malého rodinného podniku?

I když fabule se zdá poměrně prostá, samotný děj je dosti komplikovaný. Mnohdy se totiž odehrává ve dvou nebo i ve třech různých domech

simultánně, přitom pořád ale v jedné dekoraci. To předpokládá obrovské praktické cvičení, abyste hru postavili na nohy. Když ji režírujete, musíte mít na paměti, že hnací silou hry je příběh; je tedy opravdu důležité udržet pozornost publika v každém okamžiku a nenechat se vtáhnout do velkých morálních vývodů. V podstatě je to hra o počestném muži, který zvolna mravně upadá, a který navzdory všemu, co dělá, zůstává – alespoň ve své mysli – nadále počestným.

Výňatek z rozhovoru Alana Ayckbourn a jeho archiváře Simona Murgatroyda u příležitosti nového uvedení hry v Královském Národním divadle v Londýně roku 2014. V úplnosti bylo interview zveřejněno na oficiálních webových stránkách autora (www.alanayckbourn.net), které s nesmírnou pečlivostí spravuje právě Simon Murgatroyd. Uveřejňujeme v překladu Lucie Chorošeni-nové.

fotografie z premiéry inscenace

Malý rodinný podnik

na Činoherní scéně Městského divadla Brno,
foto: jeff Kratochvil, Tino Kratochvil

Ivana Vaňková, Alan Novotný

Geny se ošidit nedají a jablko nikdy nepadne daleko od stromu. To snad napadne každého, kdo zná skvělého herce Městského divadla Brno Viktora Skálu a setká se s jeho tříadvacetiletou dcerou Eliškou. Vtipná, pohotová, v dobré náladě, ostatně s úsměvem na rtech i v modrých očích přišla také na schůzku, kterou jsme si dali pár dnů před českou premiérou rockové opery *Evangelium o Marii*. Ve vlasech zapletené korálky, šaty s barevným potiskem.

Ty vlasy, to už je částečná úprava pro generální zkoušku *Evangelia*. Všichni jsme v kostýmech a stylizace je tak trochu hippies, což je mně hodně sympatické. Shodou okolností mám na sobě nyní v tomto stylu i šaty. Ale ty jsou mé vlastní a v opěře hrát nebudou (*smích*).

Co všechno vás za dobu od našeho posledního rozhovoru potkalo?

Tak zaprvé jsem už dostudovala. A jsem tedy na brněnské konzervatoři plnohodnotným absolventem hudebně dramatického oboru, který jsem dokonce absolvovala s vyznamenáním. Škola je určitě dobrá věc, ale vůbec nepřemýšlím nad tím, že bych chtěla studovat dál. Mám za to, že jsem v letech, kdy je pro mě praxe, tedy hraní, teď to nejdůležitější. To však ale nevylučuje další sebevzdělávání. Dál třeba docházím na hodiny zpěvu. A pokud se bere běhání rovněž za přípravu k profesi v rámci udržování fyzické kondice, tak ještě dodávám, že si ráda zaběhám (*smích*).

V angažmá divadla jste skoro dva roky, změnilo se nějak vaše postavení v souboru po absoluturiu konzervatoře?

Myslím si, že dokončení školy nemělo nějaký zásadní vliv na mou pozici v divadle. Měla jsem však štěstí, že mě potkalo několik pěkných rolí, a to je pro mě nejdůležitější. Dělat cokoli, třeba být tou čtvrtou zleva nebo druhou zprava, ale hlavně něco dělat. K těm rolím, které mi dosud nejvíc utkvěly v hlavě, je role Nerissy, komorné Porcie v *Benátském kupci*, minulý rok jsem dostala velkou příležitost v *Princi Homburském*, kde jsem měla roli princezny Natálie. Toto drama pro mě bylo významné hned z několika důvodů. Jednak bylo tématem mé studijní absolventské práce, a pak jsem se v něm – dosud teprve podruhé – také na scéně setkala s mým otcem, který hrál hlavní roli. Zatím snad nejkrásnější však

byla Vlačstovka v muzikálu *Pískání po větru*. Toto představení, jeho melodie, a vůbec vše kolem něj a s ním, mě uchvátilo hned od prvních zkoušek a ten pocit mě drží pořád. Prostě se na něj vždýcky těším a hraji ho asi nejraději. Tím ale nechci ublížit *TITANICu*, který přišel později a kde jsem v roli Kate McGowan.

Sama říkáte, že si s tátou výborně rozumíte. Je to výhodou mít tak za sebou otce, který je považován bez nadsázky za jeden z hereckých pilířů divadla? A nehrozí nebezpečí, že se při společném účinkování můžete na jevišti – jak se říká – odbourat?

Tak napřed k tomu společnému účinkování. Jak jsem říkala, už jsme si to odzkoušeli a nic nežádoucího mezi námi na jevišti nepřeskočilo. Prostě jsme byli každý ve své roli a tak to má být. Takže toho se nebojím a táta jistě také ne. A teď k tomu společnému takřikajíc rodinnému angažmá. Myslím si, že na jednu stranu to určitá výhoda je. Zvlášť, když je táta myslím v takové oblíbenosti mezi kolegy, v jaké je. Ale na druhou stranu je to i nevýhoda, protože lidé od vás očekávají mnohem víc než od jiných kolegů. Ovšem tato nevýhoda má zase tu výhodu, že pak se člověk snaží ze sebe dostat co nejvíce a chce být co nejlepší. A to je vlastně zase dobře, ne? A mimochodem – sice oba pracujeme v jednom divadle, ale kupodivu se snad víc potkáváme mimo něj.

Nedá mi to, abych se nezeptal, zda ve vaší blízkosti mimo táty a rodiny není někdo jiný blízký, kdo hodnotí vaše herecké výkony?

Pokud narážíte na nějakou vážnou známost, tak to rozhodně ne. Jaksi na to není čas. Před dvěma lety, kdy jsem do divadla přišla, jsem byla sama a teď jsem sama zase. A podotýkám, že se tím nijak zvlášť netrápím. Zatím mně to vyhovuje.

LELKOVÁNÍ

s Eliškou SKÁLOVOU

A i když to vypadá možná dost zvláštně, teď se opravdu chci věnovat na sto procent divadlu, a mám za to, že tak je to teď to jediné správné.

V muzikálu *TITANIC*,
režie: Stanislav Moša

Vždyť já bych ani na vztah neměla čas. Mimo svých pracovních povinností trávím v divadle hodně času i takřkajíc v osobním volnu. Chodím se dívat na kolegy, pokud to jde, chodím na premiéry a snažím se navštěvovat i jiná divadla aspoň v Brně, protože si myslím, že je to pro moji práci, která je vlastně na začátku, dost důležitá.

Předpokládám, že táta má pro takové nasazení pochopení, ale co ostatní členové rodiny?

Bez problémů. Všichni tak nějak ke kumštu in-

máme mezi sebou krásný vztah a divadlo bývá častým námětem našich debat.

Máte raději komické či dramatické postavy?

Zatím jsou to asi spíše ty role komické, byť už mně spadly do klína i vážnější postavy. Ale nijak zvlášť to nerozlišuji. Jsem vděčná opravdu za každou. Být tady v tomto divadle je to nejdůležitější. Ten pocit se od mého příchodu vůbec nezměnil, ba naopak, řekla bych, že jsem ještě šťastnější než tenkrát a že je to tady opravdu můj druhý domov a vlastně i můj život.

*Být v tomto divadle je to nejdůležitější,
a ten pocit se od příchodu nezměnil.*

klinujeme. Mladší sestra Maruška studuje na Masarykově univerzitě uměnovědy, se sedmnáctiletou Johankou, která se věnuje studiu oděvního návrhářství, si společně dokonce občas i zazpíváme a maminka, která učí na konzervatoři dějiny divadla, je vlastně taky z oboru. Všichni

Evangelium o Marii, kde zpíváte v chóru, je označováno za rockovou operu. Jak se vám představení líbí?

Jsem moc ráda, že mě *Evangelium* potkalo. Původně jsem totiž obsazení neměla. Měla jsem mít volný turnus. Ale pak bylo potřeba za někoho za-

skočit či vyřešit nějaký jiný problém, a tak jsem do něj, jak se říká, doskočila. A vlastně je to moje první rocková opera v životě, kterou jsem nejen viděla, ale kterou můžu na vlastní kůži prožívat. Už ten příběh, který je postaven především na Marii jako matce Ježíšově a tvoří retrospektivu známého osudu krále králů, je originální a zvláštní. Úžasná je i muzika a jak už jsem hned na začátku přiznala, moc se mně líbí i kostýmy, scéna i choreografie, vše jakoby ve stylu hippies, což je zrovna období, které se mi aspoň divadelně moc líbí. A moje postava, stejně jako postava nikoho jiného z tohoto velkého projektu, není zanedbatelná, či méně významná. Chór jako celek v představení totiž není jen pěveckým tělesem, ale má i svou významnou vizuální funkci během celého děje, je na jevišti skoro pořád

a jsme fixováni na hlavní postavě. Od toho se také odvíjí náš přístup ke zkoušení. Musí to být na maximum. Chyba jedince by se určitě neztratila a poznal by ji nejen režisér, ale zcela jistě i divák. Zrušil by se tím celý obraz. Však se přijďte podívat a určitě mi dáte za pravdu.

Sice je to ještě za dlouho, ale máte už plány na prázdniny?

Hodně toužím po řídičském průkazu a tajně doufám, že se mi ho podaří právě o prázdninách udělat. Taky bych se chtěla podívat s kamarády do Norska, teda jestli to vyjde. A když ne, tak se budu o to více věnovat našemu rodinnému mazlíčkovi, kterým je fenka border colie.

Text: Miroslav Homola,
foto: jeř Kratochvil

S Jiřím Machem v muzikálu *Pískání po větru*,
režie: Petr Gazdík

LÉTO 2016
 NA DVOŘE MĚSTSKÉHO DIVADLA
Městské divadlo Brno
 Lidická 12 www.divadelnidvur.cz

GULÁŠ FEST PARK LUŽÁNKY
 TENIS PUB
 2. ročník
 14.5. 2016
www.gulasfestbrno.cz

DĚTSKÝ DEN
 4.6. 2016 8. ročník
www.detskydenbrno.cz

PIVNÍ FEST
 24. a 25. 6. 2016
 6. ročník
www.pivnifestbrno.cz

16:00 LAURA a JEJÍ TYGRÍ
 18:30 Cooking show "PASTRAMI"
 19:30 Ukulele Troublemakers

Sobota 25.6. od 11:00
 11:00 Moderátor + reprodukováná hudba
 13:00 Muzikálová vystoupení Měs
 14:00 Cooking show BURGERY
 15:00 LIDOPOP
 17:30 Maxijedlík Jarda Němec
 19:30 Kabát revival

LETNÍ KINO 6. ročník
 od 1. července
 do 28. srpna 2016
www.letnikinobrno.cz

HRAJEME

Alan Ayckbourn: MALÝ RODINNÝ PODNIK

Drama Alana Ayckbourna mělo v londýnském Národním divadle premiéru v roce 1987 a získalo tehdy cenu Evening Standard Award za nejlepší hru roku. Sir Alan Ayckbourn je v současnosti jeden z nejplodnějších anglických autorů. Na jeho kontě je již sedm desítek dramatických kusů, z nichž víc než polovina měla premiéru na londýnském West Endu a získala zde i řadu významných ocenění. Dynamická ostrá komedie *Malý rodinný podnik* se odehrává v průběhu jednoho podzimního týdne v rodině podnikatele Jacka McCrackena, který je odhodlaný držet se svých pevných morálních zásad navzdory okolnímu zkorumpovanému světu. Jenže ne na dlouho. Pomalu začíná pronikat do reality tchánova podniku, jehož se stává šéfem a v němž se setkává se vším, co dosud odmítal. Je nucen pokusit se utajit jisté kompromitující materiály, zároveň zjišťuje, že jeho navenek ctná a spořádaná rodina je plná zlodějů a cizoložníků a nad mravními principy vítězí osobní zájmy a byznys. Hra je i přes dobu svého vzniku stále aktuální, o čemž vypovídá i fakt, že se v loňském roce do Národního divadla v Londýně s velkým úspěchem vrátila. Ayckbourn v ní totiž dokonale kombinuje humor se satirickým pozorováním světa, nabízí zarážející sondu rodinných vztahů a komická linie vrcholí v překvapivém mrazivém závěru.

Režie: Petr Gazdík
Hrají: Viktor Skála, Alena Antalová, Ladislav Kolář, Johana Gazdíková, Jan Brožek, Ivana Vaňková, Igor Ondříček, Jakub Uličník a další.

Andreas Sauter, Bernhard Studlar: ČERVENÉ KOMETY

Sestry Lilli a Bibi Krollovy už mají dost celého toho předvánočního a vánočního šílenství i zuřivého nakupování a rozhodly se letos Vánoce bojkotovat. Bibi by nejradši odletěla do Dubaje, Lilli zase podle konstelace hvězd zjistila, že je nejvhodnější doba počít dítě se svým manželem Leopoldem. Jenže Leopold se na to se svou kocovinou po vánočním večírku dvakrát netváří a do jejich do-

mácnosti navíc vtrhnou Lillini a Bibini rodiče se strašlivou zprávou – byl unesen maminčin mazlíček, obtloustlý kocour Gustav, a únosci za něj požadují astronomických 10 000 euro! V únosu má ke všemu prsty svérázný postrach okolí, tajemná banda zvaná „Červené komety“, která se rozhodla v čase Vánoc bohatým brát a chudým dávat... Jestli se Krollovým navzdory všemu skutečně podaří strávit „normální“ Vánoce, na to už najdete odpověď v brilantní bláznivé komedii renomovaných současných rakouských dramatiků (za svou hru *A. je někdo jiný* získal v roce 2000 prestižní Kleistovu cenu). *Červené komety*, jedna z nejlepších německojazyčných komedií současnosti, byla v Městském divadle uvedena v české premiéře.

Režie: Stanislav Slovák
Hrají: Andrea Zelová, Ivana Vaňková, Viktor Skála, Jakub Uličník, Erika Kubálková, Eva Ventrubová a Jiří Ressler.

Nikolaj Vasiljevič Gogol: MRTVÉ DUŠE

Příběh Gogolova groteskně realistického románu je – podobně jako jeho slavná komedie *Revizor* – založen na nádherné anekdotě a kouzelné mystifikaci. Jedná se o dobrodružnou pouť zchudlého šlechtice Čičikova, který si usmyslel zbohatnout nákupem zemřelých nevolníků, z nichž statkáři museli do příštího sčítání lidu platit daně. Na tyto „mrtvé duše“ chce Čičikov získat dotaci či půjčku na půdu od státu. Jeho cesta po statkářích odhaluje pitoreskní ruskou společnost své doby stejně jako pestrobarevnou galerii výrazných lidských typů se všemi jejich směšně zápornými stránkami. Gogol byl britským kritikem panujícího systému a ve svém díle nesmiřitelně odsuzoval nevolnictví, lidskou bídu, utrpení a zoufalství; napadal tupost, ziskuchtivost, lakotu, korupci a sobeckou bezohlednost – jak potřebné i dnes, že? Jeho komedie, dramata i prózy mají tento přesah zejména pro svůj jedinečný groteskně-satirický humor.

Za svůj strhující výkon v hlavní roli získal Michal Isteník prestižní Cenu Thálie 2014!
Režie: Hana Burešová
Hrají: Michal Isteník, Petr Štěpán, Zdeněk Junák, Alan Novotný, Jan Mazák, Patrik Bořecký, Viktor Skála, Jaroslav Matějka, Jana Musilová, Lenka Janíková, Eva Ventrubová, Lenka Bartolšicová a další.

PROGRAM DUBEN

PROGRAM KVĚTEN

Činoherní scéna

Hudební scéna

Činoherní scéna

Hudební scéna

14. pá 19.00	Malý rodinný podnik	C5
24. so 19.00	Malý rodinný podnik	A6
3.4. ne 19.00	Červené komety	E7
4.4. po 19.00	Červené komety	AB1
5.4. út 11.00	Červené komety	zadáno
5.4. út 19.00	Červené komety	A2
6.4. st 19.00	Malý rodinný podnik	AB3
7.4. čt 19.00	Malý rodinný podnik	A4
8.4. pá 19.00	Dokonalá svatba	zadáno
9.4. so 19.00	Dokonalá svatba	
10.4. ne 19.00	Donaha!	
11.4. po 19.00	Donaha!	
12.4. út 19.00	Vrabčák a anděl	
13.4. st 19.00	Vrabčák a anděl	
14.4. čt 18.00	Vrabčák a anděl	
15.4. pá 19.00	Vrabčák a anděl	
16.4. so 19.00	Splašené nůžky	
17.4. ne 19.00	Malý rodinný podnik	D
18.4. po 18.00	Malý rodinný podnik	SP
19.4. út 19.00	Malý rodinný podnik	C2
20.4. st 19.00	Splašené nůžky	
21.4. čt 18.00	Splašené nůžky	
22.4. pá 19.00	Skleněný pokoj	
23.4. so 18.00	Skleněný pokoj	
24.4. ne 19.00	Jméno	
25.4. po 19.00	Charleyova teta	
26.4. út 18.00	Charleyova teta	
27.4. st 19.00	Mrtvé duše	
28.4. čt 19.00	Splašené nůžky	
29.4. pá 19.00	Brouk v hlavě	
30.4. so 18.00	Brouk v hlavě	20 let od premiéry

14. pá 19.00	TITANIC	
24. so 14.00	TITANIC	
24. so 19.00	TITANIC	
3.4. ne 14.00	TITANIC	
3.4. ne 18.00	TITANIC	
4.4. po 19.00	TITANIC	
5.4. út 18.00	TITANIC	
6.4. st 19.00	TITANIC	
7.4. čt 19.00	TITANIC	
8.4. pá 19.00	TITANIC	
9.4. so 14.00	TITANIC	
9.4. so 18.00	TITANIC	
12.4. út 19.00	Král Lear	
13.4. st 19.00	Král Lear	
14.4. čt 19.00	Král Lear	
15.4. pá 19.00	Král Lear	
18.4. po 19.00	Ostrov pokladů	A2016/M2016
		
19.4. út 19.00	Ostrov pokladů	R2016/X2016
20.4. st 19.00	Ostrov pokladů	T2016/Z2016
21.4. čt 18.00	Ostrov pokladů	
23.4. so 19.00	DUCH	
24.4. ne 14.00	DUCH	
24.4. ne 19.00	DUCH	

15. ne 18.00	Malý rodinný podnik	
25. po 19.00	Malý rodinný podnik	A1
3.5. út 19.00	Malý rodinný podnik	AB2
4.5. st 19.00	Charleyova teta	
5.5. čt 18.00	Charleyova teta	
8.5. ne 18.00	Dokonalá svatba	
9.5. po 19.00	Dokonalá svatba	
10.5. út 18.00	Podivný případ se psem	
11.5. st 19.00	Brouk v hlavě	
12.5. čt 18.00	Splašené nůžky	
13.5. pá 19.00	Splašené nůžky	
15.5. ne 18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	slavnostní 100. repríza
16.5. po 19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
17.5. út 18.00	Vrabčák a anděl	
18.5. st 19.00	Vrabčák a anděl	
19.5. čt 19.00	Malý rodinný podnik	C4
20.5. pá 19.00	Malý rodinný podnik	A5
21.5. so 19.00	Splašené nůžky	
22.5. ne 19.00	Jméno	
23.5. po 19.00	Jméno	
24.5. út 19.00	Malý rodinný podnik	E2
25.5. st 19.00	Skleněný pokoj	
26.5. čt 18.00	Skleněný pokoj	
27.5. pá 16.00	Amundsen kontra Scott	Divadlo Drak Hradec Králové
27.5. pá 18.00	Amundsen kontra Scott	Divadlo Drak Hradec Králové
28.5. so 18.00	Otec, Matka	Městské divadlo Kladno
29.5. ne 14.30	Perníková chaloupka	Divadlo Minor
30.5. po 19.00	S úsměvy idiotů	Divadlo v Dlouhé
31.5. út 18.00	Dalskabáty hříšná ves	Jihočeské divadlo

5.5. čt 19.00	Prodaný smích	C4
6.5. pá 14.00	Prodaný smích	
6.5. pá 19.00	Prodaný smích	A5/AB5
7.5. so 19.00	Prodaný smích	P
8.5. ne 19.00	Prodaný smích	D/E7
9.5. po 18.00	Prodaný smích	SP
10.5. út 19.00	Prodaný smích	C2/E2
11.5. st 19.00	Prodaný smích	A3/AB3
12.5. čt 19.00	Prodaný smích	A4/AB4
13.5. pá 19.00	Prodaný smích	C5/E5
14.5. so 19.00	Prodaný smích	A6/AB6
15.5. ne 14.00	Prodaný smích	
15.5. ne 19.00	Prodaný smích	
16.5. po 19.00	Prodaný smích	A1/AB1
17.5. út 19.00	Prodaný smích	A2/AB2
18.5. st 18.00	Prodaný smích	
20.5. pá 19.00	TITANIC	
		
21.5. so 14.00	TITANIC	
21.5. so 19.00	TITANIC	
22.5. ne 14.00	TITANIC	
22.5. ne 18.00	TITANIC	
23.5. po 19.00	TITANIC	
24.5. út 18.00	TITANIC	
27.5. pá 19.00	Tisícročná včela	Divadlo A. Bagara, Nitra
28.5. so 19.00	Na skle malované	Městské divadlo Zlín
31.5. út 20.00	Das Schloss / Zámek	Theater Bremen, Německo

**Georges Feydeau:
BROUK V HLAVĚ**

Nejhranější hra francouzského dramatika Georgese Feydeaua, rozpustilá fraška *Brouk v hlavě*, patří nejen k vrcholům tvorby samotného autora, ale je zároveň shrnutím všeho, co francouzské divadlo od doby Molièrovy tvorby dosáhlo. V tomto povedeném kousku není o zábavu nouze: námětem hry je věc velice choulostivá, a sice manželské selhání. S ironií, vtípem a šarmem je rozehrán jednoduchý příběh o domnělé nevěře v hodinovém hotýlku U galantní kočičky, do kterého jsou postupně zatahovány všechny postavy hry. Bláznivá komedie je plná zcela neuvěřitelně vystavených humorných situací a skvostných gagů. Mimořádně temperamentní inscenace stojí na hereckých schopnostech všech účinkujících a nesmírnou diváckou popularitu potvrzuje fakt, že v dubnu 2016 oslaví neuvěřitelných 20 let na repertoáru od svého prvního uvedení na Činoherní scéně!

Režie: Gustav Skála

Hrají: Petr Štěpán, Igor Ondříček, Jana Musilová, Jaroslav Matějka, Ladislav Kolář, Zdena Herfortová, Josef Jurásek, Karel Mišurec, Mária Lalková, Tomáš Sagher nebo Robert Jícha, Zdeněk Junák a další.

**Jule Styne, Bob Merrill, Peter Stone:
SUGAR! (NĚKDO TO RÁD HORKÉ)**

Muzikál vznikl na základě legendárního filmu *Někdo to rád horké* s Marilyn Monroe. Dva chudí muzikanti se náhodou připlou do války mafiánských gangů. Jsou pronásledováni a nezbyvá jim nic jiného než se bezpečně ukrýt. Převlékají se do ženských šatů a nechávají se zaměstnat v capele odjíždějících na turné na Miami Beach. Florida se pro bezprizorní muzikanty stává jedinečnou příležitostí, jak zmizet mafií z očí... Jejich bláznivé dobrodružství však zdaleka nekončí! Díky svému přestrojení zažívají bezpočet komických situací, a aby toho nebylo málo, oba naši hrdinové se zamilují do kouzelné zpěvačky a hráčky na ukulele jménem Sugar. Jako by tohle všechno nestačilo, jednoho z našich okouzlujících hudebníků v dámské róbě požádá postarší milionář o ruku...

Oblíbená muzikálová komedie baví vyprodaná hlediště Činoherní scény již od roku 2011 a v květnu oslavíme se *Sugar* její stou reprízu!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Mária Lalková nebo Ivana Odehnalová nebo Barbora Remišová, Petr Štěpán nebo Roman Vojtek, Milan Němec nebo Aleš Slanina, Michal Isteník a další.

**Peter Stone, Maury Yeston:
TITANIC**

V roce 1997 měl na Broadwayi premiéru muzikál inspirovaný osudem nejslavnější námořní katastrofy všech dob. Muzikálový titul *Titanic* vyhrál pět Cen Tony, včetně té za nejlepší muzikál! Jeho první uvedení zaznamenalo přes osm set repríz a zatím byl přeložen do šesti jazyků. Autoři vypovídají o tom, co dvacáté století lidstvu přineslo v oblasti technického pokroku, který je zde konfrontován s velkými třídními rozdíly společnosti i se soukromými životy každého konkrétního jednotlivce. Příběh divadelní verze známé události tvoří vedle zaštitujícího tématu údajně nepotopitelné lodi osudy skutečných lidí – posádky, cestujících, reálných i smyšlených postav. Setkáváme se tedy s kapitánem E. J. Smithem, lodním konstruktérem Thomasem Andrewsem, hlídkujícím Frederickem Fleetem či telegrafistou Haroldem Bridem, jejichž reálné životy jsou zde provázány s vyprávěním o běžných pasažérech, mezi nimiž jsou zástupci všech tříd – tři mladé Irky toužící v Americe najít své štěstí, obchodníci, kteří se chtějí dostat mezi společenskou smetánku, a konečně i oni výstřední milionáři, kteří si nemohou takovou událost, jako je vyplutí největší lodi na světě, nechat ujít. Mozaika těchto drobných lidských osudů tvoří celkový obraz silného příběhu, který si vždy při vzpomnutí na zkázu Titanicu připomínáme. Muzikál jsme uvedli v české premiéře!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: Jiří Horký nebo Zdeněk Junák, Stanislav Slovák nebo Petr Štěpán, Petr Gazdík nebo Karel Škarka, Zdena Herfortová nebo Erika Kubálková nebo Monika Světnicová, Markéta Pešková nebo Barbora Remišová nebo Eliška Skálová, Jan Brožek nebo Marek Kolář a další.

V OSLNĚNÍ

Ondřej STUDÉNKA

Ještě před pár lety to vypadalo, že jméno Ondřeje Studénky bude zdobit tabule na sportovních stadiónech a svými výkony bude okouzlovat fotbalové nebo tenisové fanoušky. Nakonec ale u třicetiletého rodáka z Vnorov na Hodonínsku zvítězilo divadlo a k Fakultě sportovních studií přidal i vystudovaný muzikálový obor na JAMU. Třetím rokem v angažmá v Městském divadle Brno roste s každým dalším úkolem a svěřenou rolí. Nejnověji se „popasoval“ přímo se samotným Ježíšem v muzikálu *Evangelium o Marii*.

Věřím, že se všechno děje z nějakého důvodu.

Jaké je vašíma očima pojetí postavy Ježíše v tomto muzikálu?

Ježíš je bezesporu ikonickou postavou lidských dějin a podobně je vykreslován i v muzikálu *Evangelium o Marii*. Centrum pozornosti tady však přebírá vypravěč celého příběhu, apoštol Jan, a právě Marie, Ježíšova matka. Do popředí se tak dostává samotný vztah matky a syna, bolest, nejen Ježíšova na kříži, ale také matčina ze ztráty svého dítěte, a v neposlední řadě také obecná rovina mateřství samotného...

A jak se vy sám cítíte v kůži Spasitele?

Musím říct, že jsem tentokrát k roli přistupoval s velkým respektem a zodpovědností. S úctou k nádhernému překladu díla a s pokorou k jednomu z nejnámějších příběhů naší kultury.

Jste věřící?

Vyrůstal jsem v rodině, která má pevné křesťanské kořeny, ale dnes se přiznám, že mě důvěra v církve téměř opustila. Věřím v osud. Věřím, že se všechno děje z nějakého důvodu a že všechno dopadne tak, jak má.

Vnímáte Ježíše jako svoji zatím nejnáročnější

postavu v angažmá Městského divadla Brno?

Lhal bych, kdybych řekl, že ne. Ježíš je nelehký úkol, ale pokud se člověk snaží vyhybat těžkým zkouškám, nikdy se nikam neposune. Zkoušení probíhalo v přátelské, tvůrčí, často i ve velmi intimní atmosféře, která koresponduje s celým poselstvím tohoto muzikálu. Dokonce se k nám na pár dní připojil i autor hudby László Tolcsy, který tvrdil, že se všichni musíme naučit maďarsky, že nás chce obsadit do svých produkcí v Budapešti. Milý pán.

Které postavy za dobu vašeho angažmá pro vás byly něčím zásadní?

Jsem vděčný za každou roli, kterou dostanu. O žádné nemůžu říct, že ji nerad hraji. Navíc mám štěstí, že jsou hodně pestré. Nick Hurley ve

Flashdance je příliš movitý a trochu rozmazlený snob, William Murdoch v *TITANICu* je disciplinovaný důstojník, který položí život za svou loď, Carl v *DUCHOVI* je vypočítavý podvodník, co dokáže zabít.

*S Martinou Severovou
v muzikálu Evangelium o Marii,
režie: Stanislav Slovák*

Původně jste vystudoval Fakultu sportovních studií. V čem vidíte propojení sportu a divadla?

Beru titul z Fakulty sportovních studií jako taková zadní vrátka, pokud by se cokoliv stalo a divadlo se pro mě stalo neperspektivním. Ten pocit, že nejsem odkázán na „jedno křeslo“, je fajn a uklidňuje mě. Na druhou stranu jsem z tělovýchovy přsedlal na studium herectví hlavně proto, že jsem učit nechtěl, takže zase tolik mě to vlastně neuklidňuje.

Pomáhá vám sportovní příprava i na divadle?

Zatím hlavně na fotbalových turnajích (smích).

Jste soutěživý?

Jsem, ale učím se prohrávat.

V jakých sportech vynikáte?

Poměrně dlouhou dobu jsem se aktivně věnoval fotbalu, velmi rád hraji tenis a beachvolejbal. Taký rád jezdím na kole, lyžuji a běhám. Ale bohužel divadelní a jiné povinnosti mi nedovolují provozovat tyto aktivity v míře, která by mého sportovního ducha uspokojovala.

Našel jste i v divadle podobně sportovně zaměřené kolegy, se kterými si někdy zasportujete společně?

Ano! Mám radost i ze sportovních aktivit, kterých se členové divadla zúčastňují nebo které

přímo divadlo pořádá. Například tenisový turnaj divadelníků, fotbalový turnaj osobností a další.

Jako správný rodák z Vnorov na Hodonínsku máte blízký vztah k poezii Jana Skácela. Kterou jeho báseň máte nejradši?

Básně Jana Skácela jsou nádherné, jednoduché a je v nich vše. Například báseň *Chvilje je všeríkající*. Také rád poslouchám zhudebněné Skácelovy verše, například Hradišťanem. Kořeny se zkrátka nezapřou.

Vnímáte dnes Brno jako svůj domov? Netáhne vás to spíš do přírody?

Obojí je tak trochu pravda. Ano, Brno vnímám jako svůj domov, mám tady manželku, práci, svou postel... Ale kdykoliv je čas nebo příležitost, tak přechám za čerstvým vzduchem. Ať na hory nebo třeba k rodičům na vesnici.

Co je pro vás největší relax?

Největším relaxem je pro mě aktivní odpočinek. Ale sport v televizi, dobrý film na gauči nebo posezení s přáteli taky není k zahoezení!

*Text: Lenka Suchá,
foto: jeř Kratochvíl*

130! years of innovation

Nová třída E Masterpiece of Intelligence

Servis na 6 let nebo 125 000 km zdarma
www.mercedes-benz.cz

Mercedes-Benz

The best or nothing.

HOŠEK MOTOR

Hošek Motor a.s.
Brno-Vinohrady, Brno-jih
Tel.: +420 544 424 110, www.hosekmotor.cz

Mercedes-Benz E 220 d, kombinovaná spotřeba 3,9–4,3 l/100 km, kombinované emise CO₂ 102–112 g/km. Hodnoty emisí CO₂ byly naměřeny a jsou uváděny v souladu se směrnici 1999/94/ES. Produkt Integrovaný servisní paket (ISP) není zákazník povinen odebrat. Údaje se nevztahují na konkrétní vozidlo a nejsou součástí nabídky, slouží pouze pro porovnání s jednotlivými typy vozidel. Foto je pouze ilustrativní.

Dovozce: Mercedes-Benz Česká republika s.r.o., Daimlerova 2296/2, 149 45 Praha 4 – Chodov

VZHŮRU NA PALUBU TITANICU!

(...) V *TITANICU* hraje prakticky celý velmi početný soubor Městského divadla Brno. (...) Těžko soudit, které z postav bychom měli označit za hlavní. Určitě se jedná o Kapitána, kterého zemitým způsobem hrál při premiéře Zdeněk Junák. Jeho Edward J. Smith je správný chlap, tzv. stará škola, který nerad slevuje ze svých

zásad a dokáže zachovat chladnou hlavu v jakékoli situaci. To Jiří Mach alias snaživý, ale trochu váhající 1. důstojník Murdoch, na svoji šanci teprve čeká. Na divadelních prknech už své kvality prokázal, ovšem moře je neúprosné. Zejména, pokud do všeho mluví i Petr Štěpán coby majitel lodi J. Bruce Ismay, který nedokáže krotit svoji vášně pro zdolávání limitů technických i podnikatelských. (...) Drsnou mužnost i strohou elegancí svým postavám zase propůjčili Dušan Vitáček jako zamilovaný topič Barrett a Igor Ondříček v úloze vrchního stewarda 1. třídy. Jako vždy byl pěvecky excelentní Aleš Slanina, hrající trochu podivínského telegrafistu Bridea. Za neodolatelná revuální čísla si vysloužil potlesk na otevřené scéně brilantně tančící kapelník palubního orchestru Jakub Zedníček. (...) Zamilovanou dvojici při premiéře ztvárnili herecky i pěvecky přesvědčivý Marek Kolář a půvabná

Eliška Skálová. (...) Jejími společníci jsou další dvě temperamentní Kate v nastudování Viktorie Matušovové a Lucie Bergerové. Hlavními nositeli nostalgie se stává v této verzi postarší pár movitých manželů Strausových, když Ida odmítne nastoupit do záchraného člunu a setrvá věrně po boku svého manžela až do smrti na dně oceánu. Scéna, kdy Zdena Herfortová s Ladislavem Kolářem popíjí šampaňské na naklánějící se lodi, patří k vrcholům inscenace. (...)

Vítězslav Sladký, *www.musical-opereta.cz*,
18. 1. 2016

TITANIC NA VLNÁCH MUZIKÁLU

(...) Bohatě zalidněná jevištní verze *TITANICU* má ráz rychle se proměňující i prolínající mozaiky mnoha sociálně determinovaných osudů. Jde ponejvíce o reálné postavy skutečných jmen (kapitán a jeho důstojníci, majitel a konstruktér plavidla, topič, telegrafista, steward, kapelník, milionářští pasažéři 1. třídy), ale také o chudé emigranty z nižších palub, kteří se odhodlali k výpravě za vysněnými ideály do země zaslíbené. Efektní monumentalitu lodního kolosu tak

za sporého svícení nahrazují dílčí, vertikálně rozmístěné či horizontálně přivážené segmenty celistvé scény (můstek, přepychová jídelna, kabiny). Při dynamičnosti i simultaneitě akcí střídá sešraný, v alternacích vyrovnaný ansámbl sekvence lyricky intimní a působivě chórické, závěr pak v symbolickém propojení obětí i přeživších optimisticky přitakává smysluplnému uzavření každého života.

Vít Závodský, *Týdeník Rozhlas*, 22. 2. 2016

TITANIC, KTERÝ NEKLESÁ KE DNU

(...) Diváci, očekávající od divadelní verze totožný milostný příběh jako ve filmu, budou nyní poněkud zklamáni. I když by vlastně nemuseli, protože divadelní zpracování *TITANICU* sice nemá těžiště v milostném příběhu mladého páru, ale i tak servíruje lásku v mnoha podobách napříč sociálním i pracovním postavením. (...) V hudebním vyznění je Mošova inscenace monumentální či majestátní, podobně jako scénografie Christopa Weyerse. Je ovšem také na mnoha místech dostatečně uměřená, až intimní. (...) Obsahuje ve správné míře očekávanou velkolepou podívanou, která ale nedrtí naznačený vzkaz této story: lidská láska, ale vlastně jakákoliv pozitivní a užitečná aktivita člověka, je vlastně nepotopitelná. (...) Podtrženo, sečteno: silná muzika, co se týče jejího konstrukturu i orchestrálního provedení, zdařilá scénografie a kostýmy, plno špičkových pěveckých i hereckých i tanečních výkonů. A také chytrá režie, která nedopustila udělat z celé tragické záležitosti sladkobolný kýč. (...) Luboš Mareček, *www.mestohudby.cz*, 20. 1. 2016

SHAKESPEARŮV KRÁL LEAR V MĚSTSKÉM DIVADLE BRNO

(...) Největší pozornost na sebe pochopitelně strhává Polívka. Nehraje žádného starce nad hrobem, zpočátku je až rozšafný, jistý si sám sebou, nesází na mudroslovné deklamační polohy, ještě do poloviny inscenace mistry až jakoby legračně zcizuje mnohé momenty. Sympatické je až civilní uchopení jeho zešíleného krále, Polívka netlačí na pilu a ukazuje, že šílenství jej dostihlo zřejmě ne kvůli věku, ale z pochopení vlastního životního omylu a vlastně i běhu světa, v němž se lidé mocně přetvářejí. Jeho learovské finále je potom uměřeně dojemné, tak i tragické a uvěřitelné. Polívka je přirozeným a správně obsaze

ným těžištěm kusu, který ale také nabízí další zajímavé výkony. Mám na mysli zajímavou studii šílence v podání Lukáše Janoty, výtečného oddaného Kenta, jak jej hraje Petr Štěpán, či rafinovanost a úskočnost prorostlou dceru Regan od Lenky Janíkové. To vše spolu s mistry verše zpívajícím šaškem Michala Isteníka, jehož jednoduché písně jsou ještě ironičtějším komentářem celého tragického dění, toto je jistě zajímavý režijní koncept. Na inscenaci si v herecké optice cením, že Polívka jí zcela přirozeně dominuje a všichni jmenovaní se svými hereckými vklady mu ale nedělají toliko stafáž či křoví, jsou jeho rovnocennými partnery a rozsáhlou inscenaci herecky i svými dramatickými charaktery přirozeně polarizují.

Luboš Mareček, *ČRo3 Vltava*, 20. 11. 2015

KRÁL LEAR – NADČASOVÁ TRAGÉDIE, ZE KTERÉ MRAZÍ

(...) Polívka nasadil Králi Learovi masku pošelilého starce, který selže jak v roli vladaře, tak v roli otce. Jeho výkon postupně nabírá na intenzitě. Polívka je doma ve všech polohách Krále Leara, od oblíbeného vladaře po zoufalství ší

pokračování na str. 30

Ve dnech 27. – 31. května 2016 hostí brněnská divadla své české i zahraniční kolegy, a to v rámci festivalu Divadelní svět Brno 2016. Pro letošní ročník jsme pro vás vybrali tyto vynikající inscenace, které vám představíme na jevištích Činoherní a Hudební scény:

DIVADLO DRAK HRADEC KRÁLOVÉ

T. Jarkovský, R. Scott, J. Vašíček:
AMUNDSEN KONTRA SCOTT

dobrodružná inscenace o cestě za snem

Divadlo Drak z Hradce Králové, které patří již několik desetiletí mezi přední české scény věnující se loutkovému divadlu, a to nejen pro děti, přiveze na Činoherní scénu MdB příběh veskrze dobrodružný o cestě na jižní pól, která je však zobrazována až lyricky obraznými prostředky. Nádherná stínohra, doplněná projekcemi a téměř neustávající živou hudbou a zpěvem jediné interpretky zaujme každého, kdo se rád vydá na ledovou pout.

Inscenace vypráví známý příběh z počátku 20. století prostřednictvím deníkových záznamů Roberta Scotta, který se roku 1910 vydal na cestu za svým životním snem – dobytím jižního pólu. Doma nechal manželku, která divákům dobrodružnou výpravu z velké části předčítá. Scottův nepřímý boj s Amundsenem, který se nakonec stal prvním člověkem na vysněném místě, je líčen s velkou dávkou humoru, nadhledu, ale nechybí ani napětí a romantické líčení nehostinných poměrů ve studené pustině.

Režie: Jakub Vašíček

Hrajeme: 27. května 2016 v 16.00 a 18.00 hodin na Činoherní scéně

DIVADLO ANDREJA BAGARA, NITRA, SLOVENSKO

Peter Jaroš, Martin Kákoš, Vašo Patejdl, Kamil Peteraj:
TISÍCROČNÁ VČELA

původní slovenský muzikál na motivy románu Petra Jaroša

Jeden z žánrů, který muzikálu svědčí, je historické „velké plátno“, vypravěčsky široce rozkročená kronika. Jeden z nejlepších slovenských souborů, nitranské Divadlo Andreja Bagara, k němu našel materiál v jednom z vrcholných slovenských filmů: Jakubiskově *Tisícročné včele*. Nitranští tvůrci však neadaptovali film, ale vyšli z jeho románové předlohy autora Petera Jaroše, aby divadelními prostředky vyjádřili „magický realismus“ mozaikovitého vyprávění o třech generacích rodu Pichandů. Pestrá galerie situací komických i dramatických, zauzlování a rozuzlování vztahů partnerských, mileneckých i rodinných, to vše podpořeno sugestivními písněmi Vaša Patejdla a Kamila Peteraje. V ústřední roli Martina Pichandy – kterého u Jakubiska ne-

27.—31.5.

Divadelní
svět Brno
2016

DSB

Festival
progressivního
divadla

zapomenutelně ztvárnil Jozef Kroner – se představí Marián Slovák, otec našeho kmenového herce a režiséra Stanislava Slováka, dobře známý našemu publiku z inscenace *Cikáni jdou do nebe*.

Režie: Martin Kákoš

Hrajeme: 27. května 2016 v 19.00 hodin na Hudební scéně

MĚSTSKÉ DIVADLO KLADNO

Florian Zeller:

OTEC, MATKA

komorní hry francouzského dramatika

Dvojici her hvězdy současné francouzské dramatiky Floriana Zelleru uvedli v Kladně opravdu s prstem na tepu doby: *Otec* měl českou premiéru v Kladně měsíc po premiéře na West Endu a půl roku před premiérou na Broadwayi. Pod povrchem elegantní konverzační komedie se tu hraje o vážných věcech – v *Otcích* o rozpadu osobnost vlivem Alzheimerovy choroby, v *Matce* o chorobné fixaci matky na syna – divák je však neustále rafinovaně znejistňován v tom, nakolik může věřit tomu, co před sebou vidí, a nakolik sleduje pokřivené představy ústředních postav. Kladenští u nás výjimečně představí dvě samostatné inscenace v jednom večeru – ty však k sobě organicky patří tématem, formou i společným scénografickými řešeními. Korunou obou inscenací jsou herecké výkony: v *Matce* první dámy kladenského souboru Aleny Štréblové, v *Otcích* mnohaletého předního herce brněnského HaDivadla Miloše Maršálka.

Režie: Petr Štindl

Hrajeme: 28. května 2016 v 18.00 hodin na Činoherní scéně

MĚSTSKÉ DIVADLO ZLÍN

Ernest Bryll, Katarzyna Gärtnerová:

NA SKLE MALOVANÉ

zbojnický muzikál

Na skle malované je titul českým divákům dobře známý – lyrická balada o zbojníku Jánošíkovi prošla už většinu českých jevišť. Zlínským se ovšem povedlo ji realizovat nebyvale svěžím způsobem – díky vynalézavým choreografiím, mimořádnému nasazení celého souboru a dovedné práci s hudební složkou, kombinuje se zde nahrávka s živým muzicírováním herců, Jánošík se výtečně doprovází na elektrickou kytaru, kromě převažujícího folklórně rockového ladění jsou některé písně nápaditě aranžovány jako blues či reggae... Korunou představení je Janík Tomáše Davida – přídržlý rockový komediant, který si s velkým gustem hraje na proslulého zbojníka (za tuto roli byl nominován na muzikálovou Cenu Thálie za minulý rok).

Režie: Hana Mikolášková

Hrajeme: 28. května 2016 v 19.00 hodin na Hudební scéně

DIVADLO MINOR, PRAHA

T. Jarkovský, J. Vašíček:

PERNÍKOVÁ CHALOUPKA

hororový koncert pro chvíle pohody

Máte rádi napětí? Otec či matka jsou rockeři? Pak neváhejte a vstupte do našeho lesa! Dvě děti ztracené v lese a hororový příběh, který každý zná. Co to leze Mařence po zádech? A proč v chlívků stále kape ten zpropadený kohoutek? Poslouchej úder sekery! Dokud je rozeznáváš, tak ses neztratil...

Koncertní inscenace převypráví známý příběh prostřednictvím rockovo-folklórně laděné hudby a zpěvu se značnou dávkou nadsázky a napětí. Prostřednictvím minimálních scénických prostředků je známý příběh přehledně vybudován tak, že zaujme i nejmladšího diváka a nebude nudit ani rodiče, zvláště ty, jejichž srdce bije v rockovém rytmu. Klasická pohádka, jen mírně doplněná hereckými akcemi, používá jednoduché kostýmy, hlavní roli zde mají především hudební nástroje.

Režie: Jakub Vašíček

Hrajeme: 29. května 2016 ve 14.30 hodin na Činoherní scéně

DIVADLO V DLOUHÉ, PRAHA

Jan Vodňanský, Petr Skoumal, Jan Borna:

S ÚSMĚVY IDIOTŮ

kabaret, tentokrát literární

Divadlo v Dlouhé a inscenace Jana Borna, to je vždycky záruka špičkové, vkusné a divadelně inteligentní zábavy (jak potvrdila jejich loňská účast na Divadelním světě s inscenací *O líné babičce*). Po nedávných „poctách“ Josefu Kainarovi

a Bohumilu Hrabalovi přišli na přetřes dva klasici moderního českého humoru – Jan Vodňanský a Petr Skoumal. Jejich písně jsou v inscenaci doplněny básněmi Jana Borna a anonymní poezií nápisů ze zdí činžáku i toaletních kabin. To vše je doprovázeno kresbami kmenového scénografa Městského divadla Brno Jaroslava Milfajta. Formálně závažně jednoduchá inscenace evokuje slavné text-appealy 60. let a zúročuje hlavní devízy souboru z Dlouhé – cit pro styl, velkou sehranost a evidentní muzikálnost (většina nástrojů je i tentokrát v rukou hereckého souboru).

Režie: Jan Borna, Miroslav Hanuš

Hrajeme: 30. května 2016 v 19.00 hodin na Činoherní scéně

JIHOČESKÉ DIVADLO, ČESKÉ BUDĚJOVICE

Jan Drda:

DALSKABÁTY HŘÍŠNÁ VES

klasická pohádka v novém (dals)kabátu

Ještě se dnes někdo bojí čertů? Ve vesnici Dalskabáty již vůbec nikdo! Proto je tam nutné rozpoutat peklo! Oblíbenou, ale poněkud zaprášenou pohádkovou klasiku Jana Drdy *Dalskabáty hříšná ves* přetvořil režisér Petr Hašek v českobudějovickém Malém divadle v nespoutanou commedii dell'arte – s maskami, brilantně vystavěnými gagy a až akrobatickými pohybovými vložkami, to vše doplněno chytlavými písněmi ve stylu balkánských dechovek. Mimořádně energická a výtvarně nápaditá zábava pro celou rodinu.

Režie: Petr Hašek

Hrajeme: 31. května 2016 v 18.00 hodin na Činoherní scéně

THEATER BREMEN, NĚMECKO

Jaroslav Rudiš a Kafka Band:

DAS SCHLOSS / ZÁMEK

scénický koncert podle románu Franze Kafky

Pro velký úspěch, který Theater Bremen (Divadlo Brémy) slavilo na festivalu Divadelní svět Brno v loňském roce, se toto progresivní německé divadlo do Brna vrací i letos. Tentokrát se svérázným zpracováním Kafkova románu *Zámek*. Tato ojedinělá divadelně-hudební koprodukcce Theater Bremen s pražskou skupinou Kafka Band a s jedním z nejznámějších českých spisovatelů mladé generace Jaroslavem Rudišem nabídne divákům Kafku jako rockovou show.

Texty jednotlivých písní tvoří slova Kafkova románu *Zámek*, mluvené pasáže se mísí se zpěvem a němčina s češtinou. Hudba samotná je někdy temná a drsná, jindy za jenná a skoro křehká. Pracuje se emocionálně slavného existenciálního příběhu zeměměřiče K. a zprostředkovává tak do něj divákovi velmi netradiční vzhled.

Režie: Alexander Riemenschneider

Hrajeme: 31. května 2016 ve 20.00 hodin na Hudební scéně

obstará několik herců v mnoha převlecích, v mnoha rolích. Tak vzniká iluze živého, postavami zaplněného prostředí, ve kterém dominují ty dvě: Vrabčák a anděl. (...) V podání Markéty Sedláčkové to byl gejzír, orkán v křehké tělesné schránce. Obdivuhodný výkon pěvecký i herecký. Hodně obdivu si zaslouží i Ivana Vaňková jako Marlene. Byť byla její role napsána „andělsky“ a kladné role se hrají většinou těžce, její postava byla věrohodná, upřímně starostlivá a s nádherně citlivou interpretací zpívaných textů. (...)

Peter Stoličný, www.musical-opereta.cz,
10. 11. 2015

ZAHRAJÍ SI I DIVÁCI

(...) *Splašené nůžky* nesou podtitul „detektivní komedie“ a ani náhodou nejde o černou komedii, při které se smích mění v mrazivou grimasu. (...) Úspěch hry se opírá nejen o herecké, ale také o improvizaci schopnosti všech na jevišti. Še-

stice aktérů si pohrává s textem i vzniklými situacemi se suverenitou a je znát, jak je samé hra baví. Smích v hledišti je téměř permanentní. Igor Ondříček svými kreacemi, s velkým ohlasem, slovem i pohybem ztvárnil extravagantní figuru,

leného a zlomeného starce. Svůj part si s požitkem vychutnává a s nenucenou naléhavostí nechává nahlížet do rozervané psychy starého krále. (...) Zbytek hereckého ansámblu však rozhodně nestojí stranou. Výborné výkony podávají všichni přítomní herci. (...) Skvělý je Petr Štěpán v roli čestného Kenta, exceluje i Michal Isteník představující královského šaška, jehož tragikomické vystoupení se zpěvem (...) po rapovou vsuvku dotváří image chytrého blázna. Nezklame ani Zdeněk Junák v roli pošetilého Glostra, který musí oslepnout, aby prozřel. Zprvu nenápadný Lukáš Janota, ztvárňující Glostrovu prvorozeného syna Edgara, se rozvíjí až poté, co se stane polonahým žebrákem Tomem. Jeho žebrácký výstup patří k ozdobám inscenace. (...)

Kateřina Šebelová, www.epochtimes.cz,
22. 11. 2015

NOVÝ MUZIKÁL O EDITH PIAF A MARLENE DIETRICH JE PŘEDEVŠÍM HUDEBNÍM SVÁTKEM

(...) Režie zvolila několik jasných výrazových prostředků. Vše je „položeno“ na dvou interpretkách, ostatní postavy včetně jevištních přestaveb

s rysy dnes téměř módní minority. Také ženské duo si se svými postavami bravurně vyhrálo. V reakcích na obvinění diváků či nepříjemné dotazy reagovalo přiléhavým vtipem a nabídlo nejruznější podoby nesouhlasu, dotčenosti či uraženosti. Radka Coufalová, coby rozverná ka-
deřnice, se s podezíravými diváky dokázala velmi pohotově a temperamentně vyrovnávat. (...) Markéta Sedláčková jako paní Schubertová, dáma z lepší společnosti, v komické zkratce skvěle načrtnutá, střídala blazeovaný nadhled z výšin jejího společenského postavení s ordinérností a projevy přičítanými služkám. Její mimické a pantomimické reakce na dotěrné dotazy vyvolávaly častý smích. (...) *Splašené nůžky* pobaví a mírou vrchovatou přinášejí smích s relaxací. Oslovit mohou i ty, kteří se rádi zasmějí, do divadla však běžně nechodí. Jsou výborně napsané a stejně tak realizované. Zapojení diváky neatakuje. (...) Jako svědkové děje jsou nenásilně a přirozeně vtaženi do hry, které se mohou, avšak nemusí zúčastnit. Lidé si však většinou rádi hrají a „*Nůžky*“ v MdB to potvrzují.

Jaroslav Štěpaník, www.brnozurnal.cz,
24. 9. 2015

HLEDÁNÍ PRAVÉHO OSTROVA POKLADŮ

(...) Městské divadlo Brno doplnilo na repertoár další rodinný muzikál, dobrodružný *Ostrov pokladů* na motivy stejnojmenného románu Roberta Louise Stevensona. (...) Autorům se v něm podařilo dobrodružný příběh o hledání ostrova pokladů propojit s příběhem jeho autora. (...) Děj tohoto rodinného muzikálu nepatří k těm nejjednodušším, vhodným pro úplně nejmenší diváky. Na scéně dochází k poměrně častým přechodům mezi oběma příběhy, i k jejich vzájemnému prolínání. (...) Akční střídání dvou různých, byť tematicky si podobných příběhů, vychází vstříc staršímu divákovi, který se hned na začátku příběhu nedostává do situace, že by přesně očekával a tušil, co přijde. Přitom se však autorům daří držet pozornost i těch mladších. Piráti, bojové akce, dobrodružné plavby po moři, to vše zkrátka spolehlivě funguje. (...) Kouzlo dobrodružného příběhu *Ostrova pokladů* prostě funguje i v muzikálovém provedení. Brněnská inscenace je technicky velmi dobrá a výborně

byly i výkony v námi viděné repríze. Chcete-li se svými dětmi vyrazit do divadla, *Ostrov pokladů* rozhodně můžeme doporučit.

Iva Bryndová, www.musical.cz, 4. 11. 2015

PIRÁTI, RUM A LOUIS STEVENSON V BRNĚ

(...) V hlavní roli (vlastně trojroli) Louise Stevenson, Liveseyho a Bena Gunna naprosto exceloval Aleš Slanina, který je silný v činoherních částech a dokonalý v těch pěveckých. Zvládl všechny své herecké roviny od nemoci zkroutěného Louise, přes zamilovaného a odvážného muže, až po šíleného Gunna. Vše pak rámoval přesným a procítěným zpěvem. Velkým překvapením byl malý Tomáš Dalecký, který v rolích chlapců Lloyda a Jima obstál na výbornou. (...)

Z vedlejších rolí je potřeba zmínit Petra Štěpána jako piráta Johna Silvera (...) a Dušana Vítázka, který byl jako pirát Billy Bones vtipný a (jako obvykle) měl největší úspěch u diváků. Příjemným překvapením byl také Kristian Pekar, který byl ve své roli slepého starce Pewa velmi autentický. (...)

Pavla Haluzová, www.informuji.cz, 21. 5. 2015

ANDREA ZELOVÁ NEJEN O PROJEKTU EVANGELIUM O MARIÍ

V rockovém projektu *Evangelium o Marii* ztvárňuje Mladou Marii. Už počtvrté se zde setkává s hereckým kolegou a zde režisérem Stanem Slovákem.

Můžete přiblížit svou roli?

Je docela náročná, hlavně po pěvecké stránce. Party jsou napsané hodně vysoko, až k operní kantiléně. Snažíme se zpívat přirozeně s důrazem na muzikálový zpěv. Nepoužíváme přehnané operní vibrato. Máme mikroporty, tak není důvod tlačit na hlas. Vyšší polohy jsou pro muzikál až nezvyklé. Hlas Marie by měl být takový andělský, nevinný a čistý. A tak se snažím co nejvíce se přiblížit belcantovému zpěvu. Považuji tento part za jeden z nejtěžších, s jakým jsem se za své zpívání v muzikálech setkala. Nutí mě to používat jiný hlasový rejstřík a určitě mě to posune dál. Režisér Stano Slovák postavu Marie rozdělil na více interpretů, aby tak zdůraznil různá věková období. To se mi zdá dobře vymyšlené. Na začátku se mihne maličká holčička, a pak nastupuji já jako Mladá Marie. V druhé polovině se prolínám se starší Marií. Zahrát šestnáctiletou a pak skokem padesátiletou ženu by asi nebylo moc věrohodné, takže propojit to dvojí pojetí je dobrý nápad. Celé *Evangelium o Marii* začíná ukřižováním Krista a následně se příběh odvíjí v retrospektivě. Na začátku druhé půlky mám

duet se sedmiletým Ježíškem. Potom mě vystřídá dospělá Marie. Celým *Evangelium* provází Jan Evangelista, který propojuje děj. Postihujeme tak všechny důležité okamžiky ze života Marie.

Jste věřící?

Věřící nejsem.

A hledala jste si při přípravě nějaké informace o Panně Marii?

Při čtených zkouškách jsem se dozvěděla, že v evangeliích toho o Marii moc není. Začala jsem pátrat sama. Na první aranžovací zkoušce jsem měla k režisérovi i dramaturgovi milión otázek. Hlavně mě zajímalo, zda mám brát Marii v této fázi jako normální holku, ženu nebo postavu plně oddanou Bohu? Je to normální bytost? Dramaturg Jan Šotkovský mi na to řekl: „Cos to vlastně četla?“ a doporučil mi literaturu. (...)

Nedá mi to a zeptám se – co vy a mateřství?

Vidíte, s rolí Marie je to velmi aktuální téma... Přiznám se, že dnes, kdy jdu z role do role, si nedokážu představit, že bych měla být několik měsíců doma. Rodinu chci mít, ale zatím to neplánuju. Uvidíme, co přinese život. Předpokládám, že po mateřství začnu divadelní i okolní svět vnímat úplně jinak. Posunu se ve středobodu vesmíru k svému dítěti, takže mi pak určitě všechno ostatní přijde jako banality. Pozoruji to u svých kolegyní a kamarádek v mém věku, které jsou na rodičovské dovolené. Scházíme se každé úterý a ony všechny přivedou své děti, probíráme úplně jiné problémy než ty divadelní. Trochu pokukují, jak jejich ratolesti rostou, někdy brečí, jindy se smějí. Najednou vidím úplně jiný svět. Trochu jim závidím a těším se, až to přijde, že to bude nádherné.

Josef Meszáros, www.scena.cz, 7. 3. 2016

KŘÍDLA 2015/2016

Nejpopulárnější inscenace sezóny (zaškrtnuté)

Paul Pörtner / *Splášené nížky*

Andrew Lloyd Webber, Jim Steinman, Patricia Knop, Gale Edwards /

Pískání po větru

Daniel Grobe Boymann, Thomas Kahry / *Vrabčák a anděl*

William Shakespeare / *Kral Lear*

Andreas Sauter, Bernhard Studlar / *Červené komety*

Peter Stone, Maury Yeston / *TITANIC*

L. Tolstoj, P. Müller, P. Müller, Sziám / *Evangelium o Marii*

Nejpopulárnější herec sezóny

Nejpopulárnější herečka sezóny

Alan Ajčkboum / *Malý rodinný podnik*

Xavier Nábbo, Markus Helz, Michael Herberger, James Krüss /

Prodáván smích

Stanislav Moša, Petr Ulrych, Julius Zeyer / *Radúz a Mahulena*

Nejvýraznější tvůrčí počín

(dramaturgie, scéná, kostýmy, scénická hudba, choreografie, rekvizity, masky, výtvarný plakát, program atp.)

Městské divadlo Brno
Lidická 12, 602 00 Brno
komerční odd.: +420 533 316 360
e-mail: komercni@mdb.cz

Anketní lístek
vhodíte, prosíme, do anketní schránky
u pokladny divadla nejpozději
30. 11. 2016

Autor muzikálu Evangelium o Marii s režisérem Stanislavem Slovákem

HOST

LÁSZLÓ TOLCSVAY

Maďarský hudebník, skladatel a zpěvák László Tolcsvay je jednou z hlavních postav maďarské hudební scény. A je také autorem hudby k rockové opěře *Evangelium o Marii*, jejíž českou premiéru uvedlo Městské divadlo Brno. Dílo se za rovné čtvrt století od svého vzniku dočkalo řady provedení od Itálie po Island. Brněnský divadelní soubor je však první, který inscenaci nastudoval s živým orchestrem. Příprav se osobně účastnil i pětadesátiletý autor poprockové hudby. Rockovou operu z roku 1991 už následující rok po maďarském uvedení nastudovala Nová scéna v Bratislavě. Inscenace tam nasbírala 250 repríz a stála v počátcích muzikálové éry v Československu. S László Tolcsvayem jsem o tom všem po jedné brněnské zkoušce mluvil.

Evangelium o Marii jste napsal s Péterem Müllerem a Péterem Müller Szíámim v roce 1991. Zavzpomínejte, proč jste si vybrali tento biblický motiv?

Chtěli jsme najít ikonickou postavu symbolizující osud ženy a matky. A v našem prostředí je to právě Matka Marie, která toto vše reprezentuje. Hledali jsme protějšek a taky určitý druh rovnováhy v našem světě, který je zaměřen příliš mnoho na mužskou roli.

Co nového o Ježíšově matce jste chtěli říct?

Svaté písmo nemluví – nebo jen velmi málo – o tom, co Panna Marie mohla cítit, jak reagovala na to, co se stalo s Ježíšem. To je nejlépe vyjádřeno ve druhé části naší rockové opery v duetu Marie a Ježíše: On zpívá o světle a věčnosti, zatímco Ona o mizení. Tato scéna je o moudrosti Marie, která je schopná nechat jít Ježíše až na Golgotu. Jednalo se nám o Mariiny pocity a myšlení, které jsme chtěli dotáhnout v pašijové scéně jako muzikálový apokryf až do konce.

První uvedení mělo velký úspěch v budapešťském Madách Theatre (Madách Színház), a sice 200 představení. Posléze bylo provedeno po celém Maďarsku. Rok po světové premiéře jej nabídli v Novém divadle v Bratislavě ve slovenštině, kde běželo po mnoho let a odehrálo se hned 250 repríz. Jaké podle vás byly hlavní přednosti této maďarské a slovenské inscenace?

Maďarská premiéra byla velký průlom a bude vždy ve středu mého srdce. Byl to od života velký dar, že jsem měl podobnou euforickou zkušenost i při slovenské premiéře. A velký počet představení ukázal, že publikum tento titul také milovalo.

Evangelium o Marii později dobylo celou Evropu. Jak si tedy vysvětlujete tento velký úspěch a zájem o vaši práci?

Zdá se, že jsme byli schopni vytvořit něco nového na téma, které leží hluboko ve vědomí lidí po celé Evropě. Nepsali jsme tuto rockovou operu na objednávku konkrétního divadla, ale následovali jsme jen svou vlastní inspiraci. Při komponování jsem cítil neomezenou svobodu. Možná je tato naše poctivost zároveň i silou celého kusu.

Která evropská verze Evangelia o Marii se vám líbila nejvíce a proč?

Jak jsem již řekl, verze z Budapešti a Bratislavy miluju nejvíce. Jsem si ovšem jistý, že velmi talentovaní zpěváci a herci v Brně předvedou nádherný výkon. S brněnským přístupem jsem byl až tak spokojený, že by stejný tým mohl *Evangelium o Marii* znovu nastudovat v maďarštině, případně vyjet do zahraničí s inscenací v českém jazyce.

gelium o Marii znovu nastudovat v maďarštině, případně vyjet do zahraničí s inscenací v českém jazyce.

Změnilo se nějak poselství vaší práce čtvrt století po svém vzniku?

Svět, ve kterém žijeme, se určitě změnil, ale lidská mentalita se nemění. Je to jen lidská rasa, která se dopouští stejných chyb znova a znova. Z tohoto důvodu může tento příběh znamenat totéž pro lidi dnes, stejně jako před 25 lety. Styl, vedení a výkony brněnské inscenace už samozřejmě mluví jazykem dneška.

Byl jste někdy dříve v Brně? Znáte české divadlo?

Nikdy jsem v Brně dříve nebyl. Je to krásné město. Miluji citlivost, ironii, humor a moudrost všech forem českého umění.

A co komponujete nyní?

V tuto chvíli se snažím zachytit podstatu záhadného národního hrdiny Rákócziho, který představuje důležitý charakter a figuru nejen maďarské, ale celé evropské historie.

*Text: Luboš Mareček,
foto: jeř Kratochvíl*

*„A poučení na konec, to patří sem:
že smíchem zvěř a člověk liší se.
Vždyť člověk se pozná od zvířat
jenom tím, že se někdy... umí smát.“*

Tim Thaler žije poměrně bezstarostný život patnáctiletého chlapce. Otec ho pravidelně nechává přihlížet své vášni – sázkám všeho druhu v místním kasinu. Podnik jménem Černý karafiát ovšem vlastní podivuhodný a tajemný baron Louis Tretsch. Všude jej doprovází jeho stejně záhadná souputnice Lilith a právě ona si pro svého pána vyhlédla nic netušícího Timma. Chlapec je totiž obdařen krásným, šťastným, zvonivým smíchem, po kterém baron touží. Tretsch (vyslovováno Treč a přečtete-li si jméno pozpátku, je zřejmé, s kým máme tu čest...) je ochoten udělat všechno pro to, aby smích získal. A tak Timm přijde o otce, čímž se se svou rozhozavačnou nevládní matkou dostanou do velké finanční nouze, kterou ovšem umí baron rychle vyřešit. Nabídne Timmovi smlouvu, podle níž Timm výměnou za svůj smích získá schopnost vyhrát každou sázku. Timm tedy vyřeší hmotnou bídu, ale záhy zjišťuje, že ztráta otce a zároveň schopnosti smát se jsou příliš velké rány pro jeho duši. Naštěstí je zde ovšem jeho kamarádka Marie, která se rozhodne bojovat o Timmovu ochranu. Marie nachází podporu v Alexandrovi, který má již s baronem vlastní zkušenosti, ví, co je zač a navíc je sám spojen právě s onou podivnou Lilith, která je ve skutečnosti jeho manžel-

kou Saskii, jíž posedl jeden z baronových démonů. A tak se Marie a Alexandr vydávají na pomoc Timmovi a Saskii, aby na konci tohoto magického příběhu zvítězila láska nad pekelnými spády.

Státní divadlo v německém Darmstadtu uvedlo 17. listopadu 2013 světovou premiéru tohoto muzikálu v režii Stanislava Moši. Dílo vzniklo na motivy stejnojmenného románu Jamese Krüsse, který vyšel i v českém jazyce pod názvem *Tim Tolar aneb Prodaný smích*. Hudební skladatel Xavier Naidoo je dnes jedním z nejpoužívanějších německých hudebních skladatelů. Skutečnost, že byl Stanislav Moša osloven, aby se svým týmem – dirigent **Dan Kalousek**, choreografka **Aneta Majerová**, kostýmy a scéna **Christoph Weyers** – zrežiroval světovou premiéru tohoto díla, (obdobně jako to bylo s muzikálem *Papežka*), svědčí o evropském věhlasu jeho práce i o úctě, které se těší činnost jeho kolegů. Na domovské scéně uvedeme muzikál v koncepci Stanislava Moši tentokrát ovšem v režii **Petra Gazdika** a v hudebním nastudování **Emy Mikeškové** a **Jakuba Židka**. O překlad písňových textů se postaral **Mikuláš Bryan** a libreto přeložil **Stanislav Moša**. V hlavních rolích se můžete těšit na **Jana Brožka** nebo **Jonáše Floriána**, ďábelským baronem se stane **Martin Havelka** nebo **Petr Gazdík**, jeho děsivou pomocnicí Lilith a zároveň prokletou Saskii bude **Lucie Bergerová** nebo **Viktória Matušová**; **Lukáš Janota** nebo **Jiří Mach** budou proti peklu bojovat v roli Alexandra a v roli odhodlané Marie se objeví **Barbora Remišová** nebo **Eliška Skálová**. V dalších rolích uvidíte **Lenku Bartolšicovou** nebo **Moniku Světnicovou**, **Roberta Jíchu** nebo **Martina Křížku**, **Tomáše Saghery** nebo **Rastislava Gajdoše**, **Kristiana Pekara** nebo **Marka Koláře** a další. Inscenace bude představena našemu obecenstvu v české premiéře a zároveň jako prvé uvedení po premiéře světové v sobotu 7. května na Hudební scéně.

-kl-

LISTOVÁNÍ Z PREMIÉRY – MALÝ RODINNÝ PODNIK

PARTNEŘI DIVADLA

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

DOKOŘÁN DUBEN 2016 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktor:

jeř Kratochvil

Tisková mluvčí:

Lenka Pazourková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno

pod číslem MK ČR E 12150

213. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 21. 3. 2016

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

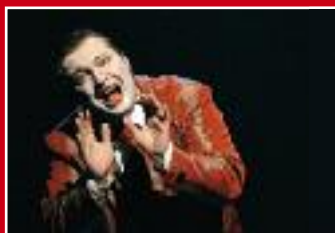
Malý rodinný podnik

foto: jeř Kratochvil

SIMON MAWER SKLENĚNÝ POKOJ

režie Stanislav Moša

MRTVÉ DUŠE

groteskní komedie

27. dubna 2016
na Činoherní scéně

Statkář Čičikov se rozhodne zbohatnout na mrtvých nevolnicích, a tak jezdí po matičce Rusi a skupuje od statkářů „mrtvé duše“. Na své cestě se setkává s rozličnými pitoreskními postavičkami a svým záhadným a úlisným jednáním způsobí rozruch v poklidných společenských vodách. Geniální dramaturg Hany Burešové a Štěpána Otčenáška tohoto groteskně-realistického Gogolova románu můžete vidět znovu na Činoherní scéně. Nenechte si ujít herecký koncert držitele Thálie za tuto roli, Michala Isteníka!